

2. postna nedelja A

*Pojdi iz svoje dežele,
iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta
v deželo, ki ti jo bom pokazal. (1 Mz 12,1)*

Prvo berilo

1 Mojzes 12,1-4a

Tiste dni je Gospod rekel Ábramu: "Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal. Iz tebe bom narédil velik narod, blagoslôvil te bom in narédil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov. Blagoslôvil bom tiste, ki te bodo blagoslavljali, in preklel tiste, ki te bodo preklinjali, in v tebi bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje." Ábram je šel, kakor mu je naročil Gospod.

Drugo berilo

2 Timoteju 1,8b-10

Dragi Timótej, z menoj trpi za evangelij, oprt na Božjo moč. Bog nas je namreč odrešil in poklical s svetim klicem ne zaradi naših del, temveč zaradi svojega sklépa in milosti, ki nam jo je pred večnimi časi podáril v Kristusu Jezusu, razkril pa zdaj z razodetjem našega odrešenika Kristusa Jezusa, ki je uničil smrt in razsvétil življenje in nesmrtnost po evangeliju.

Evangelij

Matej 17,1-9

Tisti čas je Jezus vzel s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza in jih pëljal na visoko goro, na samo. Vpričo njih se je spreménil. Njegov obraz je zasijal kakor sonce in njegova oblačila so postala bela kakor luč. In glej, prikazala sta se jim Mojzes in Elija, ki sta govorila z njim. Peter pa se je oglasil in rekel Jezusu: "Dobro je, da smo tukaj, Gospod! Če hočeš, postavim tu tri šotore; tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega." Ko je še govóril, jih je obsenčil svêtel oblak, in glej, glas iz oblaka je rekel: "Ta je moj ljubljene Sin, nad katerim imam

veselje; njega poslušajte!" Ko so učenci to zaslišali, so padli na obraz in se zelo prestrašili.

In Jezus je pristopil, se jih dotaknil in rekel: "Vstanite in ne bojte se!" Ko pa so povzdignili oči, niso videli nikogar razen Jezusa samega. In medtem ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal: "Nikomur ne povejte, kar ste videli, dokler Sin človekov ne bo vstal od mrtvih!"

V razmislek

Vsekakor ni naključje, da se na drugo postno nedeljo v evangeliju vsako leto vedno znova srečamo s pripovedjo o Jezusovem oznanjenju ter v berilu iz Stare zaveze vedno znova z odlomkom iz Abrahamove življenjske zgodbe. V teh pripovedih so namreč skoncentrirani bistveni aspekti iz življenjskih izkušenj, h katerim nam želi čas priprave na Veliko noč usmeriti naš pogled.

Abraham nam je predstavljen kot globoko zaupajoč in veren človek, ki pa ima po človeških merilih malo možnosti za uspešno življenje kakor tudi za življenje, ki daje občutek izpolnjenosti. Vendar njegova notranja povezanost z Bogom predstavlja izvor moči za njegov pogum, zaupanje in voljo, da vztrajno nadaljuje na začetni življenjski poti. Kar je izpričano v tem kratkem odlomku, je svetopisemska vera v nabolj čisti obliki. Abraham zaupa svojemu Bogu navkljub človeški samozadostnosti, in Bog položi nanj zaščitniško in blagoslovljujočo svojo roko. Čeprav iz drugih odlomkov Abrahamove zgodbe vemo, kako je bila od njega najprej zahtevana brezpogojna poslušnost brez kakršne koli obrazložitve in kako dolgo časa ni občutil Božjega blagoslova. Kljub temu ostaja Abrahamovo zaupanje trajno in zvesto. Abrahamove življenjske izkušnje nas želijo vzpodbuditi, da začnemo znova, da se umaknemo, da tvegamo – da se opogumimo, da opustimo dosedanje odnose in navade in zaupamo v boljše, včasih tudi brez varnostnostnega zagotovila.

Medtem pa odlomek iz evangelija oriše delček pričakovane velikonočne slave in nam že dovoli pogled na cilj, da bi nam dal pomoč pri orientaciji in da bi vztrajali pri naših življenjskih odločitvah. Bog ve, da človek potrebuje vedno znova svoja izkustva spremenjenja, da lahko zadrži dolg dih v težkih trenutkih življenja, toda hkrati je jasno, da se na gori (še) ne moremo udomačiti. Petrov predlog o postavitvi šotorov je povezan z našo prvinsko človeško željo, da bi lahko obdržali tisto, kar se izmika našemu dosegu: srečo, izkušnjo odrešenja, izpolnitev, varnost. Vendar nam vrnitev v vsakdanjik ni prihranjena. Ta zgodba nas želi opogumiti, da si dovolimo, da nas okrepijo tisti trenutki našega obstoja, v katerih smo tako izkusili goro. Tisti trenutki našega življenja, v katerih se nam prikaže življenje kristalno jasno, svetlo, dobro in pravilno. Takšne izkušnje nam dajejo pogum, da verjamemo, da Bog sveti skozi naša življenja, kjer se dotikata nebo in zemlja, kjer se skoncentrira naše življenje. Božja bližina ni omejena na svete kraje in svete čase, čeprav je izven teh okvirov ne izkusimo tako jasno.

Med postnim časom vsako leto na 2. postno nedeljo prejmemo posebno povabilo, da se ponovno naučimo pozornosti, da bi naša izkustva spremenjenja kot taka tudi prepoznali in si jih zapomnili. S tem nam lahko v težkih situacijah dajejo moč za nadaljevanje ali pa tudi za vztrajanje, ko nečesa ne moremo spremeniti. V slabih trenutkih vsakdanjika se odloča, če bo izkušnja gore vzdržala. Kar nam lahko pomaga je, da si včasih privoščimo odmor, da se z distanco podamo k normalnemu, vsakdanjemu. Da poiščemo zunanje/notranje kraje, da pripravimo pot za "presegajoče" izkušnje (tiste, ki presegajo običajne izkušnje) in da obdržimo tisto hrepenenje po načinu življenja, ki gre še korak naprej preko poznanega, domačega.